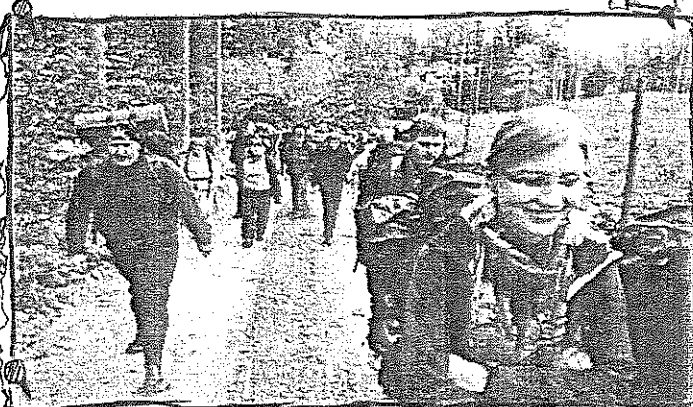

AŽUOLIUKAS

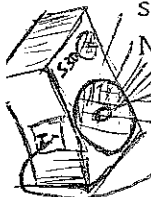
Margašonis Ažuoliukas
Nuotaikingas laikraštukas.
Tad nedelskit nemąstykit,
Čiupkit greitai ir skaitykit
Galbūt matėt, gal girdėjot,
O gal rūsyje sėdėjot
Ir pažįstat klubą vieną,
Guodžia jis neramią sielą,
Kuri tik kelionių trokšta.
Mišką, lauką, pelkę, uoksa,
Palapinę ir krūmyną,
Viską ten namais vadina.
Klubas AŽUOLO vardu,
Jei švelniau tai būreliu
Ar sekta, kaip kas vadina,
Nesvarbu, kad tik kaimyną,
Priešą, draugą, dėdę, tetą

Traukty greit į šitą ratą,
Nes savaitgaliais kartu
Pakeliaut tikrai smagu.
Pesčiomis ar dviratukais,
Su čiabatais ar kedukais,
Dienomis kai saulė šviečia
Ar kai liūtyš prautis kviečia,
Pilką kelią pabalnoję
Ažuolai smagiai žygiuoja.
O kai eiti atsibosta,
Neria į upelės juosta
Ir baidarėj irklą spaudžia,
Dėl nelaimių nesigraužia.
Kartais visko pasitaiko,
Bet draugai draugus palaiko,
Per varžtus skaniai užkanda,
Renginiuos sau vietą randa,

Patys daug organizuoja
Ir keliaudami dainuoja.
Dienos vejasi metus,
Per tuos nuotykių šimtus
Daugkart bando Hermio globą.
Kartą metuos radę trobą
Į uždarymą keliauja
Ir smagiai paišdykauja.
Na o šventės šios metu
Pats svarbiausias iš visų

Siame numeryje sužinosite: Visa tiesa apie vadus; Ar tikrai „Ažuolai“ – panašūs į ateivius? ; Intelektualusis „Ažuolo“ testas; Šlapiojo savaitgalis Jasioje“ istorija; Geneliausios mintys, Neregėtas, negirdėtas - Pošlapis irr žinoma skelbimai ☺

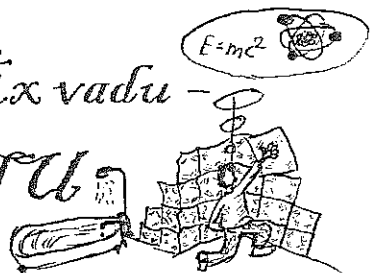
220
100-
50-
V

100-
50-
V

Interviu su Ex vadu -

JUSTU

1. Justai, ar pasikeitė tavo gyvenimas, kai buvai išrinktas į „Ažuolo“ vadus?

Taip, žinoma, kad pasikeitė. Pradėjau galvoti ne tik apie save, bet ir apie „Ažuolą“ ☐, susigyvenau su juo. Per šiuos metus teko išmokti atsakomybės ne tik dėl savęs, bet ir dėl organizacijos. Taip pat teko daugiau ar mažiau būt pavyzdžiu klube. Atsakingiau lankyti užsiėmimus ir susirinkimus. Žinoma ir organizacinė veikla prisidėjo prie naujos veiklos. Būnant vadu neužtenka apie klubą galvoti ir juo rūpintis tik trečiadienio vakarais, per susirinkimus, tenka ir kitu metu, todėl „Ažuolas“ tapo gyvenimo dalimi, nuolatinio galvojiimo objektu. Taigi gyvenimas pasikeitė tuo, kad padaugėjo veiklos ir atsakomybės.

2. Sakyk, Justai, o koks šilčiausias ir smagiausias žygelis tau buvo kartu su „Ažuolu“ per šiuos metus?

Visi žygeliai „Ažuoluose“ yra smagūs ir įdomūs. Todėl vieno negalėčiau išskirti. Juk visada keliauja puiki kompanija, aplankom ir pamatom daug gražių vietų. Kiekvienas žygis būna kitoks, tačiau savaip smagus ir nepakartojamas. O per šiuos metus vienas iš įsimintiniausių, manau, slidžių žygis žiemą su šilta nakvyne mokyklos sporto salėje.

3. Ar jautiesi ką nors gero davęs būreliui per šiuos savo vadovavimo metus?

Taip, jaučiuosi davęs. Iš klausimo formuluotės suprantu, kad nesu nieko suteikęs būreliui per savo vadovavimo metus. Bet mano nuomone nebuvau prastesnis vadas už kitus. Žinoma svarbiausias dalykas kurį DAVIAU „Ažuolui“ – tai aš, juk skyriau savo laiką atstovavimui ir vadovavimui klubui bei tarybai. Suorganizavome muzikos vakarą, kuris mano nuomone, visiems paliko daug gražių prisiminimų, taip pat surengiau neblogą reklaminę kampaniją naujokams, dalyvavimas festivalyje „RAFES“ irgi buvo mano atsakomybėje. Taigi manau kažką tikrai daviau būreliui. O šiaip tai spręsti tik kitiems Ažuoliečiams.

4. Prašau, būk nuoširdus, ar su daug sunkumų tau teko susidurti vadovaujant šiam būreliui?

Ne, tikrai ne. Kokie gali būti sunkumai, kai į būrelį ateina suinteresuoti žmonės? Ypatingai didelės pagalbos sulaukiau iš tarybos. Kartu galėjome net ir didžiausius sunkumus įveikti. Manau, be tarybos būčiau nieko nepadaręs. Ji buvo didžiausias mano ramstis ir pagalbininkas.

5. Ar planuoji ir toliau dalyvauti „Ažuolo“ veikloje? Eiti į žygelius ar pats juos rengti?

Žinoma planuoju. Bet kaip pavyks parodyti laikas. Šiuo metu keičiasi mano gyvenimas. Baigiau studijas, todėl turiu įsijausti į suaugusio, dirbančio žmogaus rutiną. O dirbant visai kitaip laikas dėliojasi, labiau norisi pabūti namuose su šeima. Aišku, „Ažuolas“ liks mano laisvalaikio užsiėmimu, tačiau dar neaišku ar to laisvalaikio bus tiek daug, kiek norėtūsi. Į žygius planuoju kartis nuo karto ir toliau vaikščioti. Juk ir toliau kartais norėsis pabėgti nuo rutinos ir nuo miesto bei pabūti kažkur gamtoje su gera kompanija.

6. **Ką galėtum pasakyti apie ką tik išrinktą vadą?**

Vadas - senas, bet geras... Ko nepadarė ankščiau, padarys dabar, juk visada geriausias idėjos ateina po laiko. Taigi Romas turės galimybę jas įgyvendinti. Taip pat taryba tikrai neblogo susidėliojo, manau, pagelbės jam, o tai ir svarbiausia. Nauja „Ažuolo“ valdžia, mano nuomone, yra pajėgi puikiai organizuoti klubo veiklą.

7. **Ir pabaigai, gal norėtum ką nors palinkėti naujajam „Ažuolo“ vadui? Būreliui? Arba naujiems nariams? ☺**

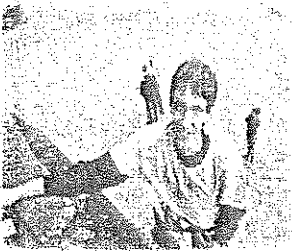
Vadui: Ištvėrmės, naujų, gerų idėjų bei darbščios tarybos.

Būreliui: Išlikti tokiems savitiems, kokie esame dabar. Daug žygių ir aktyvių narių. Gyvybės!

Naujiems nariams: Vaikai, eikit į žygius, ne rūrą į mūrą trinkit! ☺

Taip pat noriu padėkoti savo NUOSTABIAI tarybai už pagalbą bei idėjas ir jų realizavimą. Jūs buvote nuostabūs ir nepakartojami! Vadovavimo metai su Jumis neapsunko ir neprailgo, o visi susirinkimai kėlė džiaugsmą, o ne rūpestį. AČIŪ, kad buvote kartu ir padėjote „Ažuolui“ gyvuoti. ☺

O štai ir interviu su dabartiniu

„Ažuolo“ vadu -

ROMU

1. Romai, kaip tu jautiesi, juk antrą kartą esi išrinktas vadovauti „Ažuolo“ būreliui? Pirmiausia džiugu, kad manimi vėl pasitikėjo žmonės su kuriais keliavau(-uju), nors dėl tam tikrų asmeninių priežasčių buvau dingęs iš būrelio. Šį kartą, žinau kur lėndu ir kam reikia pasiruošti, stengsusi nekartoti klaidų kurias dariau praeitą kartą, na ir žinoma stengsusi būti bent jau ne prastesniu vadu nei pirmos kadencijos metu. O jei vienu žodžiu DŽIUGU.

2. Ar daug kas pasikeitė nuo to laiko, kai vadovavai „Ažuolui“? Ar yra kas nors kas tau nepatiktų ir norėtum pakeisti?

Aišku pasikeitė, po metų atėjęs į susirinkimą pamačiau begale naujų veidų, kurie aktyviai keliauja, dalyvauja Ažuolo veikloje, tai labai džiugina. Na, o apie pokyčius kurie nepatinka tai net nežinau, smulkmenos kurias galima manau nesunkiai eliminuoti iš būrelio. Gaila, gal tik tai kad nyksta patriotiškumas, kuris kai aš atėjau į „Ažuolus“ buvo kur kas didesnis, nyksta pirminė būrelio idėja

3. Kaip tu įsivaizduoji tikrąjį „Ažuolietį/ę“?

Nelabai skiriasi nuo to ką matau dabar, plius šiek tiek daugiau patriotiškumo ir mastančio kas yra „Ažuolas“. Aišku visai gerai kai kiekvienas narys perskaito bent jau įstatus Ažuolo.

4. Romai, gal jau turi kokių nors planų susijusių su būreliu, kuriuos žadi įgyvendinti? Na pirmiausia bus rūšio remontas, kuriam reiks daug daug rankų darbo. O paskui reikia suplanuoti visų metų darbus, renginius. Paskui bus matyt, per daug darbų šiuo metu, kad galvot kažką dar *super duper* naujo.

5. Dabar klausimas tik tarp mūsų ☺, todėl prašau atsakyti į jį nuoširdžiai, Romai, ar tavo asmeninis gyvenimas nenukentės nuo to, kad daugiau laiko turėsi skirti būrelio veiklai?

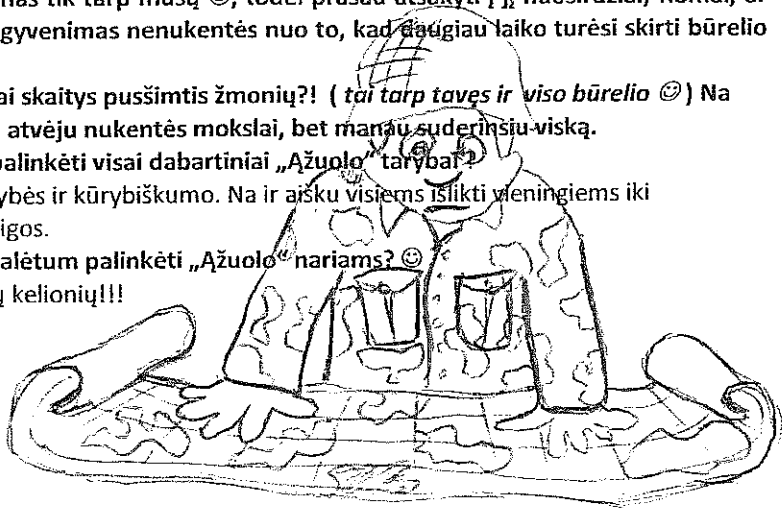
6. Tarp mūsų, kai skaitys pusšimtis žmonių?! (tai tarp tavęs ir viso būrelio ☺) Na jau... Blogiausių atvėju nukentės mokslai, bet manau suderinsiu viską.

7. Ką galėtum palinkėti visai dabartiniai „Ažuolo“ tarybai?

Kantrybės, stiprybės ir kūrybiškumo. Na ir aišku visiems išlikti meningiems iki kadencijos pabaigos.

Ir pabaigai, ką galėtum palinkėti „Ažuolo“ nariams? ☺

Kelionių kelionių kelionių!!!

Geltonieji ateiviai

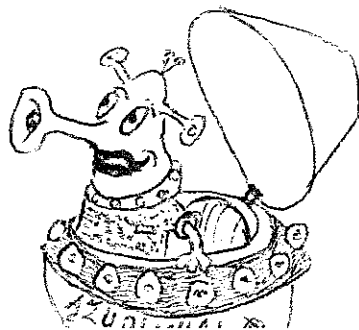
Kai pradėjau keliauti su KTU „Ažuolu“ mano tėtis sakydavo, kad aš lankau ne žygeivius, o ateivius. Pradėjus gilintis į žodžio ateivis reikšmę, suprantu, kad gal ir teisybę jis sako. Juk žodis ateivis kilo nuo žodžio ateiti. Ir ateina Ažuolai iš daug kur: kalnų, urvų, kitų pasaulio žemynų... O kur ateina? Irgi į visai netikėtas vietas: universiteto rūšį, sporto salę, 119 kabinetą. O kai ateina, nusprendžia, kur vėl nori eiti. Dažniausiai renkasi mažiau Lietuvos liaudies lankomas vietas, nes ateiviai nemėgsta didelių minių. Na, tarkim patinka jiems aukšti piliakalniai ant kurių jie ir keistas apeigas atlieka, pavadindami tai „Asilo šokiu“. Dargi apsilanko apleistuose dvaruose, kur mėgsta fotografuotis ir nuotraukos tikrai atrodo kaip iš kitos civilizacijos, nes nėra juose papustų lūpyčių ar PC „Akropolis“ fono. Brenda kartais ateiviai per griovius, pelkes ar pavasarinės balas. Nuoširdžiai juokiasi, kai kitas draugas ateivis paslysta ir įkrenta į balą.

Du kartus per metus ateiviai netgi kviečia prisijungti prie jų būrio. Tai būna labai viešas kvietimas, afišuojamas kuo platesnei auditorijai. Vilioja paprastus žmones kelionėmis, sportu ir nuotykiams. Gal Jums pasirodys ir keista, bet nėra jokių apribojimų ar atrankų, norint prisijungti prie jų. Tiesa, ypač laukiami studentai: KTU arba ne KTU, buvę arba būsiami, o gal net ir amžini. Nėra ir ūgio cenzo: nesvarbu ar tu 1,6 ar 2,2m. Prie ateivių būstinės tikrai nėra jokio ūgio matuoklio. Niekam neužklius, kokią muziką mėgsti: anglišką, rusišką, lietuvišką, o gal brazilšką.

Ar priklausyti šioms geltoniesiems ateiviams kenksminga sveikatai? Drįsčiau teigti, kad yra atvirkščiai. Jie per daug pastangų nedėdami, o priešingai, daug valgydami ir miegodami yra labai žvalūs bei sveiki. Kokia paslaptis? Nuolatinis judėjimas ir gera nuotaika.

O jeigu nebeatina ir užsimanote juos mesti? Oooo, čia tai sudėtingas reikalas. Šie ažuoliniai ateiviai neverčia pasirašyti kokios nors rašytinės sutarties, bet stebuklingu būdu įdiegia nematomą magnetuką. Ir gali ant jų supyksti, iki uždusimo keikti negailestingą žygio vadą, o po riebių keiksmų žegnotis ir prašyti Dievo išminties, kad su jais nebesigrįstum niekur ir niekada. Visgi artėjant savaitgaliai vėl pradėdi jausti trauką, sunkiai paaiškinamą, stebintiems pasaulį pro televizijos langą. Tik žiū – jau kuprinė ant pečių ir vėl keliauji ateiviams težinomais keliais.

Eglė Šležaitė

Nesėk sėklos arba šlapias sekmadienis Jiesioj

Vaikai niekada neplaukite rudenį baidarėmis. Ypač jei nemėgstate adrenalino ir purvo, nenorite sušlapsti ar pasijusti bejėgiais. Neplaukit ir tada, jei nenorit juoktis iki nukritimo, būti dalimi, ne puse, dviejų žmonių komandos, varančios baidarę pirmyn ir susitaisyti su mintim, kad vienas lauke ne karys.

Bet apie viską iš pradžių. 6 drąsių žmonių komanda nusprendė pasiplaukioti. Žygio vadė Akvilė kaip visada žavinga ir pilna gerų sumanymų (gal tik išskyrus šitą), pirmojo baidarvežio valdytojas Andrius G. (visiems pažystamas kodiniu vardu GAndrius), Romas antrojo ekipažo siela, Monika kaip visada gerai nusiteikus, Rimas, na grožis, ką čia daugiau bepasakys ir AŠ (mane paėmė matyt tam, kad būtų kam niurzgėt:).

Ankstų sekmadienio rytą užsimiegojusiom akytėm važiuodami į jvykio vietą pasukom ne tuo keliuku ir susidūrėm su maloniu vietiniu tenbuviu. Jis nusistebėjęs mūsų sveiku protu smagiai paaiškino Akvilėi, kad šičia nelabai kas plaukioja nei su aparatais (tokiais kaip baidarė) nei be jų. Tačiau mes jį įtikinom, kad galim viską ir dar apie tai viešai paskelbsim internete. Va tada jis ir suprato, kad mes beviltiški, nupasakojo kur geriausia pradėti priešmirtinę kelionę ne Letos, bet Jiesios upe ir palydėjo akimis mūsų ekipažus lėtai judančius tikslo link. Prie tilto, po kuriuo turėjom pradėt kelionę, (traukia Ažuolus visokios egzotiškos vietos) mus pasitiko dar vienas turėbuvis. Jis susidomėjęs bandė išklausti ką mes ten darysim, bet dėl kalbų skirtumo manyt nesuprato mūsų kilnaus tikslo ir numojęs ranka nuėjo savais keliais. Pilni entuziazmo puolėm nukėlinėt baidares, rūšiuoti ryšulius ir rinktis partnerius jei ne gyvenimui tai bent šiai dienai. Po to apžiūrėjom upę, pasidžiaugėm, kad joje yra ne tik vandens (truputi), bet ir maliku (daug), purvo (užtektinai) ir rudeninių lapų (visam komplektui papuošti).

Sušveitėm pirmąjį siurprįžą. Sušokom į baidares ir pajudėjom pirmyn. Neilgaj mes ten kapstėmės mojuodami irklais lyg taikos vėliavom. Dar nepasiekus platesnės vagos už posūkio, man teko kabarotis iš baidarės ir pasivaikščioti sodriu pakrantės purvynu, nes kliūtis stojusi kely atrodė neįveikiama kaip siena. Bet čia tik man. Mano partneriui šiame šlapių marškinėlių, kelnų ir netgi triušikų konkurse neįveikiamų kliūčių tiesiog NEBUVO. GAndrius lyg koks Heraklis mėtė nuo kelio didžiausius rastus, vairavo laivę per neperplaukiamus brūzgynus, tempe ne tik tuščia, bet ir sklidina mano nepasitenkinimo bei kūno turtų baidarę per akmenus, rodė meistriškumą prisišvartuodamas prie aukštų krantų ir taip galėčiau tęsti be galo. Bet labiausiai mane sužavėjo jo kantrybė (mano burbėjimui ir isterijos priepuoliams), rūpestis (kad tik man kelionė būtų ne tokia tragiška, kokia pasirodė iš pradžių), palaikymas (Nagi, Romyte, pasistengiam, pairkluojam ir... į ŽOPA) humoro jausmas (Nesėk sėklos, bet apie tai vėliau) ir aišku džentelmeniškumas (a visame kame). Todėl, kol dar galutinai nesusivėliau ir neapsimelavau, hiperbolizuodama savo kančias, sakau nuoširdžiausią AČIŪ GAndriukui tiesiog už tai, kad jis buvo ir neleido man jau pirmą valandą išlėkt laukais palikus tą žiaurų pasaulį☹. Bet grįžkime prie žygio arba kaip pasakytų Paška (gerb. Paulius Dambrauskas) lengvo sekmadienio poilsiuoko. Sušlapau dar dienas neįpusėjęs, nes besiropšdama iš baidarės į krantą ir nuo kranto atgal baidarėn pasivoliodavau ir vandeny, ir dumble.

Tačiau ir čia mano porininkas gerai visus „apdėjo“, nes lakstė upės dugnu lyg vaškuotu parketu su visom kelnėm, maikėm ir kitais peršlampamais daiktai. Tik, kaip man vėliau pavyko sužinoti, kalconai jo neperšlampami buvo. Taigi likau ramī bent dėl šio NEPAPRASTO ŽMOGAUS sveikatos☺. Greitai mūsų baidarė tapo baseinu pilnu visko: vandens, purvo, šakų, ir joje plaukti tapo visai nesmagu (čia švelniai pasakyta). Išskyrus mūsų bajerius ir tikslingą Ažuoliuko pošlapio

pildymą žygy nelabai kas SMAGAUŠ ir buvo. Vienas pirmųjų ir labiausiai vykusių bajorių prasidėjo visai nekaltu teiginiu, kurį išgirdau trumpametražiam filme ir iškart įtraukiau į savo žodyną.

Romyte: Nesek sėklos...

GAndrius: ...kaime.

R: Kodėl?

GA. Po metu derlius bus:) Na beveik po metu.

Jei kam nejuokinga įsivaizduokit, kad tai buvo pasakyta labai rimtu tonu ir GANDRIUKO.

O jis jau šiuo klausimu kompetentingas paukštis. Beje apie paukščius. Kaip tikras ichtiandras-ichtiologas (žmogus žuvis išmanantis apie paukščius) Andriukas mane pralinksmino kito atsitikimo metu. Buvo taip. Matėm ne viena nuskrendanti didi paukštį nei tai sakalą, nei tai erelį, bet tikrai ne žvirblį. Vienu iš tokių atvejų Andrius man sako:

A. Pažiūrėk skrenda.

R. Gražutis.

A. Čia gervė tikriausiai.

R. Vis tiek gražutis.

A. Gervė Gražutis. Vardas Gervė, pavardė Gražutis. Čia tavo draugas koks?

Taip visi sutikti žvejai ir tapo mano draugais Gervėm Gražučiais.

Ir taip mūsų „ramų“, dūšios nedraskantį, bet kiaurai šlapią plaukimą vis nutraukdavo medžių nuovartos, per kurias perlipdavo visi tik ne aš. Aš krantu ramiai skyniausi kelią, dantimis kabindamasi į dilgėles, braudamasi per vijoklius ir trunkydamosi į kelmus. Kelionės vidurį turėjo žymėti geležinkelio tiltas. Ant kurio (taip jus perskaitėt teisingai ant pačio tilto, šalia bėgių) mes ir pietavom. Va pietūs tai man labai patiko. Skanu, sotu, šilta ir sausa. Be to nesupa, irklų maskatuot nereikia ir mąstyti ar aš tikrai pro šitą tarpą pralysiu vis dar su visu savo veidu?! Jūs tikriausiai manot, kad perduodu. Visi kiti žygio dalyviai jums paporins apie adrenalina, pasitikėjimą kitu žmogumi, gryno oro ir fizinio krūvio naudą, gražius vaizdus ir dar n + k visokių „teigiamų“ dalykų. Aš nenoriu būt kaip visi todėl ir toliau skųsiuos ir skųsiu:P

Po pietų gyvenimas laivė pasidarė lyg ir lengvesnis: mažiau užvartų ir dykų pasivaikščiojimų krantais, bet užtat prasidėjo akmenuotos smagybės ir slenkstukai, per kurios „ėjom“ arba skersai, arba užpakaliu. Paaiškinimas: „Ėjimas“ užpakaliu būdavo tada, kai skersi pastrigdavom ir GAndrius išlipęs traukdavo baidą per akmenus, o aš juos užpakaliu skaičiuodavau. Daina visos upės akmenuotos įgavo nauja prasmę ir skambesį, o frazė „Pasistengiam, pairkluojam, įsibėgėjam ir į žopa!“ tapo visai nesmagiu priežodžiu kartojamu kas kelios minutės. Bet jei jau pradėjom apie dainas turiu pripažinti, kad kultūrine prasme žygis turėjo net kelias plotmes: Pošlapis pildėsi beveik be vargo, o senos dainos nebegalėdamos išreikšti dvasios būsenos gimdė naujus šlapius šlagerius kaip „Žemyn Jiesia“ arba žygelio favorite tapusią dainą apie vienišą žalią baidą. Kaip bendraautorė tekstą norėčiau pacituoti:

Žalia baida

Žalia baida, mėlini irkliokai,

Plastmasinės sėdynės, visokie navarotai,

Du su puse irklo baidos variklis,

Du šimtai arklių jai ne rodiklis.

Ji lekia šalta Jiesia tik į Kauną, tik į Kauną,

Ją pasiveja kažkokia baida raudona,

Mina gasas dugnas nedreifuoja, netranzuoja,

Romka kala irklų, todėl gerai važiuoja.

Priedainis. Ei Romka duok man pavairuoti, pavairuoti

Savo žalia, žalia, žalia, žalia baidą, žalia baidą.

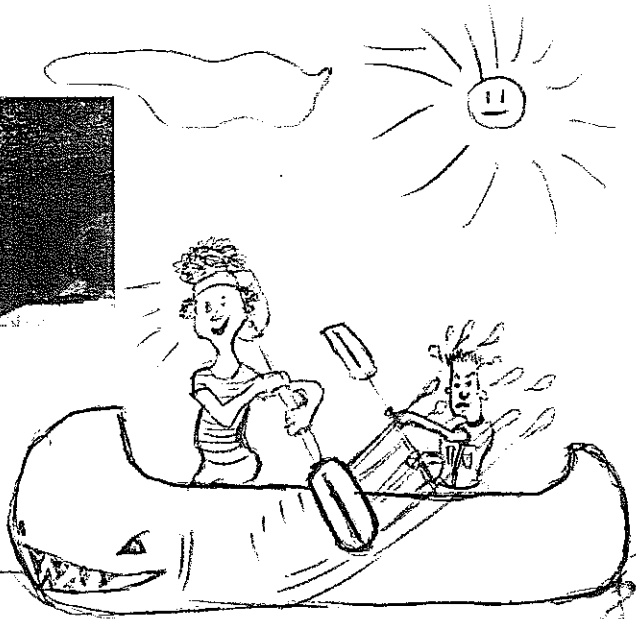

Taip su daina plaukėm tikslo link. Poilsukas jau artėjo į pabaigą, kai mano herojaus mintis sudrumstė didžio švento darbo vykdymo subtilybės. Manau visi dori katalikai man pritar, kad reikšmingesnio jvykio nei pirmasis krikštas religiniame gyvenime nėra. Taip ir Ažuolų gyvenime gajį tradicija "krikštyti" ką tik iškeptus baidarastus (o tokį vieną mes turėjom). Tad Andrius lyg šventas Jonas vedinas taurių ir kilnių tikslų išvertė Rimą iš baidarės, vos tik Akvilei spėjus ją palikti.

Žygio vadę (ar vadą) būtina netik saugoti ir ginti, bet ir kuo mažiau velti į visokias reikšmingas (arba nelabai) peripetijas. Jie ir taip ką veikt turi. Juk vadovauti miniai ne juokas! Tad šaltoj Jiesioj besikepurnėjantis Rimas suprasedamas šio jvykio svarbą savo gyvenime Andriui nepriekaištavo(beveik), o Akvilė kantriai sėmė vandenį ir visaip kaip padėjo mūsų šviežiai "iškeptam" baidarių asui. Palikę šiuo sakraliniu momentu besidžiaugiančią porą, mes lėtai nuirklavom Nemunėlio link. Kaip tik tada susidūrėm su dar viena kliūtimi: stengiantis saugiai perskristi vieną paskutiniųjų slenkstukų žiauriai užskersavom ir... sulaužėm irklą. SIAUBAS. Bet... Net ir tokioj situacijoj Andriukas nestresavo ir nepavykus "sutverti" irklo iš naujo be sąžinės graužimo atleido mane iš prastos irklutojos pareigų. Jei manot, kad su vienu irklu mes likusį kelią vilkomės zovados gale, labai klystat. Andriukas lyderio pozicijų niekam neužleido.

Vienareikšmiškai ir visose situacijose. Liūdesj, dėl irklo netekties, praskaidrino šlapias Akvilės pasakojimas apie tai kaip jie su Rimuku virto. Škart be mūsų pagalbos! Ir žygelis nenumaldomai ėjo į pabaigą. Prasiplaukimas Nemunu, besileidžianti saulė ir galimybė tiesiog sėdėti man atvėrė ir gražiąją žygio pusę! Pagaliau už surūdijusios „naujosios“ arenas pasirodė ir finišo tiesioji – krantinė prie Vytauto bažnyčios. Išsilaipinom jau pradėjus temti, greit sulindom į bomžų ir bebaimių porelių jau išbandytus krūmus pasikeisti šlapiu kelnų, kad tik greičiau berniukai galėtų sėst į Rimo netoli paliktą mašiną ir lėkt parvart baidarvežių. Bet ir čia mūsų laukė gilus nusivylimas. Rimo mašina sugedo. Teko kviestis Andriaus brolių ir šalti užpakalius saugant baidares. Viltį palaikė tik mintis apie šilta maistą ir tokį pat guolį. O žinant tai, kad mūsų laukė Akvilės mamos ruošta vakarienė, laikas slinko ne taip jau ir greitai. Bet visgi berniukai grįžo, mus visas susirinko ir oficialioji žygio dalis baigėsi. Šlovė aukštesnėm jėgom! Tad... Norečiau, kad ši pasaka turėtų aiškų moralą, bet Ažuolų žygiuose, kaip ir gyvenime, NIEKO AIŠKAUS NĖRA.

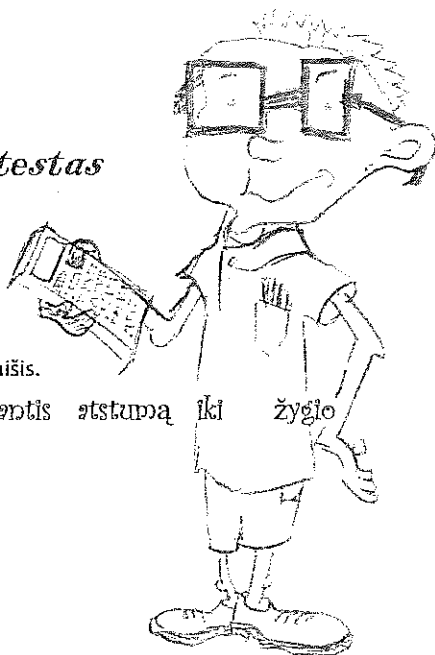
Su ♥ ir ☺ Romytė

Ažuoliečio testas

- Ažuolietiško šetadienio rytas
 - Lova, biblioteka, tv, lova.
 - Lova, biblioteka, baras, lova.
 - Lova- žemėlapis-kelias, miškas, miegmaišis.
- Mėgstamiausias skaičius nusėkantis atstumas iki žygio pabaigos vietos.
 - 8 km
 - 7 km
 - 5 km
- Pigiausias kelionimo būdas
 - Tranzas
 - Autobusu, traukiniu
 - Tėvų mašina
- Kelionių metų už maista atsakingas asmuo
 - Čiombė
 - Vadas
 - Naujokas
- Kur kiekviena trečiadienį 19 val. tinka Ažuoliečiai?
 - KTU dizaino fakulteto rūsyje
 - Levintoje
 - 119
- Ažuolų baras
 - Levinta
 - Punto pica
 - Čili

Atsakymai : c, b, a, a, a, a,

Metu frazes

Apie subtilumą

Neringa: Andrėjau, o tu neturi siurpraizo?!

Andrėjus: jis neturi, bet gali išmyžti tavo vardą ant sniego... (Priešnaujametinis žygis Kuršių Nerijoje)

Apie pasiūlymus tikroms draugėms

Akvilė: Papūsk man j ...pažastį! (Karšta vakaronė Purienuose)

Apie medžius

Eglė: Kažkaip nejauku man čia leistis dėl tų medžių...

GAndrius: nu jo, čia gi vien pušys... (Pasislidinėjimas Lampėdžiuose)

Apie gryną orą

Neringa: Man labai patinka, kai ant rogių su mašina tampo.

GAndrius: ..ypač ant trumpo šniūro ir su dyzeliu. (Meilės ir Nepriklausomybės žygis)

Apie galimybes

Lokys: jei atidarysi diafragmą iki galo, o išlaikymą ant ..., ir paliksi minutei, vėjo malūnus gali labai krūtai nufotkinti.

GAndrius: o jei su muilinė? Lokys: įsidedi į kišenę ir eini toliau. (Meilės ir Nepriklausomybės žygis)

Apie madas

GAndrius: girdėjau, kad jorkšyrai jau išeina iš mados.

Roma: aha, tai dėl to jį vedžioja berniukas :) (Pakeliui į namus iš Levintos)

Apie nemigą

Arnas: aš, galima sakyti, šiąnakt visai nemiegojau...

Rita: ir aš, ir aš! (Rudeninis naujokų žygelis)

Apie intelektą

Draugė sako draugei: „Aš laikausi trijų dietų“. „Kodėl trijų?“ „Nes nuo dviejų nepavalgau“. (Perpasakota Agnės, Bobžygis).

Apie dietas

Neringa: aš laikausi dietos, tai nevalgysiu. O, gal galiu iš tavęs atsikąsti? (Bobžygis)

Apie teroristes

Fūristas: va turiu giminaitę. Nenormali kažkokia. Baigė Tartu universitetą, jau du metus bibliotekoje dirba. Ir ką ji ten uždirba... 28 metai, nei vyro, nei vaikų. Arba teroristė, arba lesbietė!!! (Tranzas į Saremą)

Apie ruonį

Jurgita: matėt kaip nėrė!! Nėrimo būdu!!!!!! (Geldučių tranzas po Škotiją)

Apie informacinį stendą

Jurgita: o kur čia angliškai parašyta?

Akvilė: nu... visur.. :)(Geldučių tranzas po Škotiją)

Apie giminystės ryšius

Neringa: Romai, tu man panašus į Jolitos brolij..

Akvilė: tai kad Jolita neturi brolio!

Neringa: žinau!(Pakeliui į Edo varžtą)

Apie grybų šventę

Akvilė: o tai fainai ten? Jaučiu, visi nusigeria..

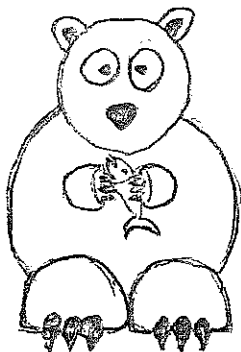
Aistė: nu jo, bet tai kaip smagu tada būna!(Pakeliui iš Vėlinių)

Apie pavardes

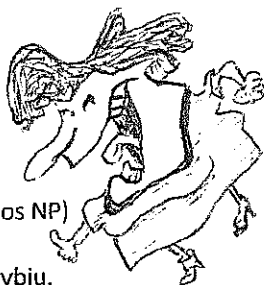
Rokas: Loky, o kokia tavo pavardė?

Lokys: Lokys.

Rokas: o čia iš tėčio pusės?(Juozo žygelis LT-PL pasieniu)

Pošlapis ☺

Apie tai, kaip išvengti pūslelinės

Akvilė: Reikia nesibučiuoti su tais, kam kyla...(Žygelis Aukštaitijos NP)

Apie stangrumą

Neringa: šis pieno kokteilis labai sveikas, turi stangrinančių savybių.

GAndrius: tai gal man geriau negert... (Po užgavėnių kaukių gamybos)

Apie tai, kas svarbu

Tomas: vyrams patinka žiūrėti į du dalykus. Papus. (Meilės ir Nepriklausomybės žygis)

Apie vynuoges

Monika: galima ir burna paimti...(Pavasarinis naujokų žygelis)

Apie ramsčius

Roma: Rimai, įrešk į mane ką nors kieto... Pavyzdžiui, alkūnę...(Plaukimas į Akacijas)

Apie jaudulį

Roma: dar, dar pagrok..

Kalėda: ne, man patinka sujaudinti ir anksčiau pabaigti.. (Kartų pėdos)

Apie vyrišką moteriškoje kompanijoje

Tomas: dabar suprantu, kodėl paėmėt man peilį. Kad visi šiame žygyje turėtume makštis..(Pasiskraidymas į Švediją)

Apie išmatavimus

Roma: Andriau!! Kam tau vonioje reikalingas gulsčiukas??

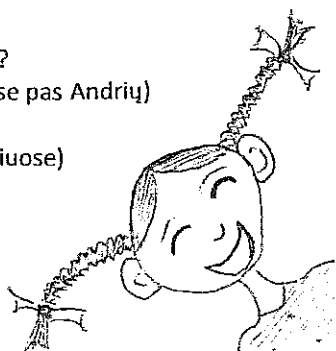
GAndrius: nu.. pamatuoti, ar stačia, ar gulsčia :) (Svečiuose pas Andrių)

Apie pelkę

Roma Paškai: įvedei, sudrėkinai ir palikai! (Vėlinės Vydeniuose)

Apie daržoves

Rokas: Akvilė, tu man draugė?

Akvilė: o tu man ar draugė?

Rokas: aš ne draugė, aš draugas. Va, morką turiu! (Juozo žygelis LT-PL pasienyje)

Apie derlių

Roma: Nesėk sėklos...

GAndrius: ...kaime.

Roma: Kodėl?

GAndrius. Nes po metų derlius bus. Na, beveik po metų. (Šlapias sekmadienis Jiesioje)

Apie vyrišką draugystę

Romai, tau nešalta? – paklausė Lokys, atsisėginėdamas kelnų diržą... (Vakaras pas Moniką)

Apie įvykius po papasakoto anekdoto apie šuštrą rusą, kuris savo įrankiu lauže malkas vartė

Vakare palatkėje Roko žibintuvėlis atsidūrė kažkur miegmaišyje. Rokas: o, mano miegmaišis šviečia..Lokys: gal tau ten žarsteklis užkaito?! (Meilės ir Nepriklausomybės žygis)

Pas Andrių G kokteilių vakarėlyje

Neringa: man kažkas čia stovi (laikosi susiėmusi už gerklės)

Andrius: man irgi

Išnuomuoju 43 dydžio batus. Pelenė

Perku kuprinę, susimoku tuščiais buteliais. Arnas

Parduodu kalisonus. Privalumas – prabezdėti.

Anonimas

Klijuoju plyteles ir kitas aukštas materijas . ExVadas

Taisau *dvi račius*. Giedriukas

Pildau primusam dujas. Balionkė 1lt. Jonas M.

Konsultuoju dangtelių nuėmimo klausimais. Jolita

Ieškau nemokamų klausytojų pasakų sekimui prieš miegą. Anonimas

Ieškau vaikiną su palapine ir miegmaišiu. Naujokė.

Ažuoliukai ieško gero Range Rover'io baldams vežti. (Už ašiu)

„Ažuoliuko“ kūrybinė grupė: Monika (vyr.dėliotoja), Roma (vyr . poetė ir istorijos Jiesioje autorė), Eglė (ateivių aiškintoja), Akvilė (frazių gaudytoja), Paulius Lokys (vyr.dailininkas)

